

Cô giáo tôi

Giây đây, khi đã là một gia m đô c củ a một công ty kha nô i tiêu ng vê chât l ng ha ng ho a củ ng nh doanh thu. Co đ c tha nh công nga y hôm nay, ngoa i nô l c ba n thân, s đ ng viên củ a gia đi nh co n co một ng i đã gây a nh h ng l n nhâ t t i tôi đo là cô gia o đã y tôi năm l p bôn. Nhân đi p nga y 20/11 nga y nhà gia o Viê t Nam, tôi xin kê câu chuyê n củ a mi nh nh một l i xin lô i tr c cô.

Tôi sinh ra và l n lên ở một vùng quê nghèo quanh năm gió bão, lũ lụt. Khác v i các ba n khác gắng ho c để mong thoát kho i cái nghèo, còn tôi luôn coi đi ho c là một c c hình b i và y tôi th ng xuyên bo tiêt. Mãi 12 tuôi, tôi mới lên đ c l p bốn. Năm đó chu nhiê m l p tôi là một cô giáo mới ra tr ng, v i dáng ng i nho nhn, gio ng nói nhẹ nhàng nh ng vô cùng nghiêm khắc cô đ c ca l p yêu quý, tr tôi. Ngày 20/11 sắp t i nhà tr ng phát đ ng phong chào "Điê m m i tă ng cô" các ba n hô h i thi đua để đ t thành tích cao nhất còn riêng tôi vẫn "Ham ch i, h n ham ho c" nên điê m 6, điê m 7 đối v i tôi đã khó, lấy đâu ra điê m 10. Biết l c ho c củ a tôi, cô đã c c các ba n ho c gio i trong l p kèm cã p cho tôi tiến bôn. Tất ca cố gắng củ a cô đều thất ba i nh ng cô vẫn không na n.

Một hôm, tôi đang lang thang ngoài công trường chờ mấy đứa trốn học như tôi để đi chơi thì gặp cô. Cô khuyên tôi vào lớp và nhắc nhở tôi biết tiết học của tôi và nghiêm khắc nói:

Em có biết việc học của mỗi học sinh là nhiệm vụ hàng đầu không? Đều đi học là em đã may mắn hơn rất nhiều bạn rồi vậy mà em còn trốn học. Để ghi nhớ, em hãy vào lớp và viết: "Em đã sai, em hứa với cô lần sau em không trốn học nữa" vào kín 10 tờ giấy, khi nào viết xong đọc trước lớp cho các bạn nghe. Đó là lần đầu tiên tôi bị trừng phạt nặng nề như thế, tôi thấy thật xấu hổ. Ngồi viết mà lòng tôi dậy lên niềm căm tức cô giáo và nung nấu ý định trả thù cô.

Thứ 7 sau khi sinh hoạt lớp, cô còn hướng dẫn các bạn tập văn nghệ để chuẩn bị cho chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam nên khi cô ra về tôi đã sầm tối. Đang từ trường về tới nhà cô pha đi qua một cánh đồng khá xa, vắng người. Biết được điều đó, tôi đã kiếm một thanh sắt nhỏ mài thật sắc một đầu. Khi cô chuẩn bị về tôi vội leo vào nán để xe dùng thanh sắt đã chuẩn bị cho vào lốp xe đạp của cô. Vì vết cho vào nên hơi không hết ngay, đúng đến đầu đường vắng tôi dừng cô thấy bánh xe đạp o, đạp xe rất nặng. Lúc này, cô mới biết xe mình hết hơi. Cánh đồng rộng mênh mông không một nóc nhà nên cô đành giết bò mà chờ nghỉ xe mình bên bánh.

Việc "trả thù" xong tôi về nhà mà lòng lâng lâng, vui sướng. Hôm sau tới trường, tôi không thấy cô đi dạy, chỉ thấy mấy đứa bạn nói với nhau: "Mẹ cô bị ốm đã lâu, hôm qua cô về trễ nên đói quá bà đã đi kiếm đồ ăn không may bị té pha vào viên". Nhà có mình cô, nên cô pha vào viên chăm sóc mẹ. Nghe tới đây tôi thật sự hối hận vì thói ích kỷ của mình.

Ngày hôm sau tôi cùng các bạn vào viên thăm mẹ cô, tôi đã nói hết sự thật về những hành động mình đã làm, mong cô tha thứ và tôi hứa với cô rằng tôi sẽ học thật tốt để không phụ lòng mong mỏi của cô.

Lại hứa đó, tôi đã thực hiện được. Giờ đây có lẽ, cô không còn nhớ tới tôi, vì cô đã dạy biết bao nhiêu học sinh như tôi năm nào gần tới 20/11 tôi đều nhớ về cô với lòng kính trọng sâu sắc nhất. Nếu cô có đọc được bài viết này thì một lần nữa cho học trò này được nói lời xin lỗi trước cô...

Thái Bình

Thầy ơi

Trời đã cuối thu sắp sang đông, những cơn gió lạnh cứ thổi nhau kéo về lạnh lùng làm những chiếc lá bàng cuối cùng cũng rời xa cây. Sân trường thoắt buốt và vắng lặng. Tiếng lá bàng khô xào xạc hòa với tiếng gió lạnh rít khe khẽ trên những cành cây khô khiêu trời lá. Những thu vàng vọt yếu ớt xuyên qua những ngọn cây phấp phấp làm những chú chim non khấp trấp mình và cánh bay vào không gian vắng.

Vào một buổi sáng buốt lạnh theo cách đây ba năm, một tin buồn đã đến với chúng tôi. Cô giáo dạy văn tốt nghiệp tôi báo cho chúng tôi biết thầy dạy chúng tôi và cũng là thầy dạy môn toán của chúng tôi không còn nữa.

Cố gắng bình tĩnh im, không khí ngột ngạt thật khó thở. Không ai tin vào tai mình nữa. Nhưng đã có gì đáng nói nếu không có phải là sự thật không. Lúc học nhớ rõ ràng vào khoảng không vô tận khi cô giáo không nhìn tôi nữa. Cô nói "Thầy chỉ nhiệm vụ của các em bằng một phần trăm giai đoạn cuối nên..." tại tôi như đi không nghe thấy gì nữa.

Một tuần rồi thầy không tới lớp. Mọi thầy dạy thay có nói thầy bị bệnh phải vào bệnh viện. Chỉ tuần hôm trước 5 tuần đó nhóm chúng tôi đến thăm thầy. Thầy nằm trên giường bệnh, thầy và chúng tôi tới thầy gặp gỡ với thầy và gặp vui vẻ những người bạn của thầy suốt một mùa hè hè:

Mày đã đến thăm thầy dạy à?

Đó, chúng em chào thầy ạ. Chúng tôi lí nhí.

Nhìn thầy mà mắt ngườ nào cũng nhòa đi, mũi mũi tuôn thôi mà thầy xanh xao quá, ngườ thầy sắp đi duy chỉ có đôi mắt vẫn sáng đờn ỉ. Chính đôi mắt đó đã truy n cho chúng tôi nh ng hoài bão và tởng lại, tiếp thêm nh ỉc cho chúng tôi trong cuộc sống và chỉ cho chúng tôi con đường mà tiếp đó chúng tôi có thể ch m vào đường c ỉc m c a mình qua từng bài giảng c a thầy.

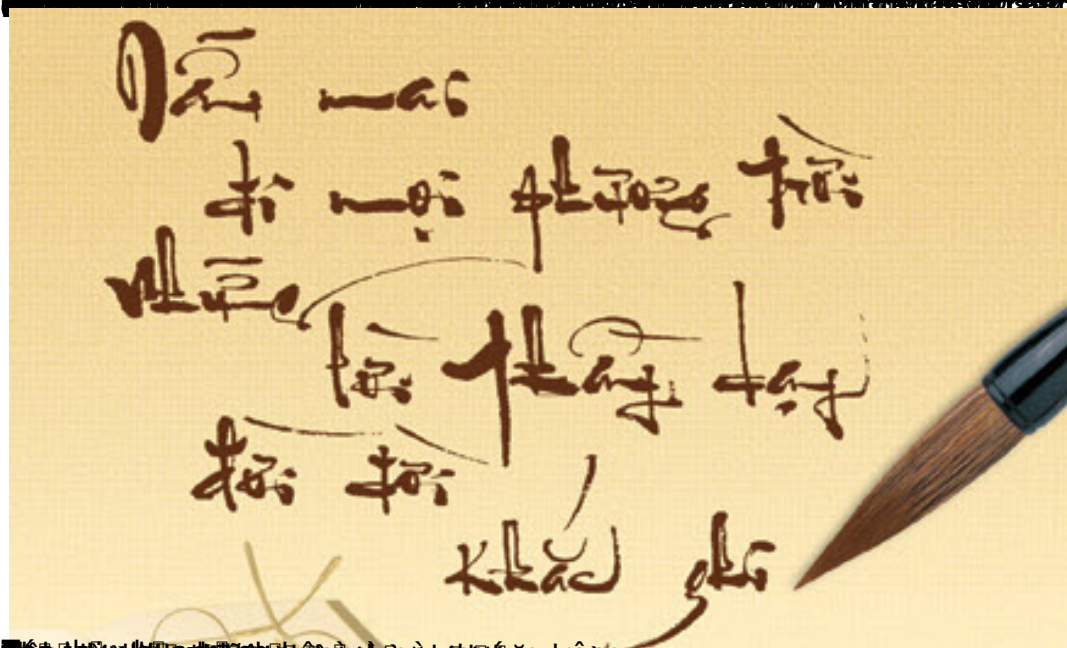
Hình nh thầy đoán đường nh ng suy nghĩ c a chúng tôi qua ánh mắt h t ho ng nên thầy nói nh đ tr n an: Các em v nói v ỉ các b n là thầy v n kh e, thầy s s m lên ỉp cùng các em. Thầy còn đ n dò "Năm nay là năm cuối c p r ỉ, các em ph ỉ c g ng tiếp trung h c tiếp th t t t đ c n thi đ ỉ h c n a". Tôi cũng ch ng th ng đó là ỉn cuối tôi đ ỉc g p thầy.

V y mà, tôi đang miên man v ỉ bao hình ỉ nh c a thầy thì có tiếng n c g ỉ th t kh "Thầy ỉ!" c a m t b n nào đó trong ỉp đ a tôi v hi n t ỉ. R ỉ nh ng tiếng n c ngh n ỉ ỉ đó c nhanh chóng nh n lên. Con gái đ a nào m t cũng đ hoe, n c lên không thành tiếng. B n con trai chúng tôi thì ỉ ng im v ỉ nh ng suy nghĩ mông lung. ỉp h c hôm đó không th tiếp t c. Chúng tôi đ ỉc ngh .

Hôm sau, n ỉ bu n v n bao trùm ỉp h c. Các t ỉt h c đ ỉn ra th t n ng n và ch m ch p. Ch ng đ a nào còn tâm trí đ h c n a. Cuối bu ỉ, nhà tr ng thông báo ngày mai cho chúng tôi đ ỉc ngh đ đ ỉ tang thầy, bu ỉ h c k t thúc.

Sáng s m hôm sau tôi khoác v ỉ chiếc áo khoác vào ngườ ỉ r ỉ lên xe. Thầy các b n đã có m t đông đ , m t ai cũng bu n bu n ng ngác. Không còn hóm h nh c ỉ ỉ đùa nh m ỉ hôm n a.

Xe lăn bánh. Nhìn qua c a s xe ô tô s ng s m còn ch a tan. Xe băng qua nh ng cánh đ ng lúa sau v thu ho ch tr g c r . Không gian im lìm bu n đ n ỉ.

Thầy ơi, con nhớ thầy ngày dạy dỗ cho cháu khôn ngoan. Con sẽ cố gắng học hành chăm chỉ để xứng đáng với sự dạy dỗ của thầy.